

SZARVAS FERENC

Úristen

Azt mondja, már egész jól van, de nem hiszek neki. Beáll a zuhany alá, kinyitja a csapot, nekitámaszkodik a csempének, mozdulatlanul engedi magára a vizet. Nem csukja be a kabin ajtaját, biztos túl fáradt, a vízcsepp a kopasz fején gellert kap, néhány pillanat alatt telefröcsköli a fürdőszobát. Ma reggel takarítottam ki, de nem szólok, inkább ledobom a ruhámat, és beállok én is a zuhany alá, a háta mögé, csak egymás mögött férünk el. Harminc évvel ezelőtt a legnagyobb kabint vettük meg, hogy együtt tudjuk zuhanyozni, akkor még befértünk, és még némi mozgásterünk is maradt. Én tíz kilóval voltam kevesebb, ő hússzal, még a háta sem volt ilyen szőrös, és haja is volt.

Mióta megszülettek a gyerekek, azóta egyszer sem fürödtünk együtt. Pedig már el is költözött mindkettő. Becsukom a kabinajtót, legalább nem ázik a fürdőszobába. Átölelem, a víz most már kettőnkön folyik, egyszerre talál utat magának az ő testén és az enyémen.

Nem túl meleg, kérdi, *azon* a dörmögő mackóhangján, amitől berezonál a kabin, úgy visszhangzik a fürdőszoba, mintha egy barlangban lennénk.

Nem, pont jó, felelem, pedig forró, éget a víz, de ha most elkezdeném tekergetni a csapot, akkor megszakadna a pillanat íve, egy olyan pillanaté, amelyet hús éve éltem át utoljára. Tusfürdőt nyomok a tenyerembe, és szétkenem a hátán. A víz szinte azonnal lemossa, de nem akarom abbahagyni a mozdulatot, még simogatom, körkörös mozdulatokkal, az ujjaim hegyével, aztán a körmömmel, amitől kirázza a hideg, érzem, hogy a tarkóján feláll a szőr. Most ennyi érintést viselt el.

Láttad, kérdi, persze, felelem, de szeretném, ha elmesélnéd, főzök addig egy kávé.

Kilépek a zuhany alól, gyorsan törölközöm, már nem akarom, hogy lássa meztelen testemet.

Csak miatta akarom, hogy elmesélje, talán segít a feldolgozásban, ha beszél róla. Én pontosan tudom, hogy mi történt, legalább huszonöt-ször néztem vissza a városi tévén azt az egy percet, amikor felnyitják a Renault hátsó ajtaját, ő jobbról érkezik a fehér orvosi köpenyében, egy picit előrehajol, hogy belenézzen a csomagtartóba, a bal kezét emeli, mintha valamit ki akarna venni, aztán visszarántja, az arca megnyúlik, meredten néz, mint amikor valami iszonyú dolgot lát, a kezét

a homlokához emeli, és azt mondja, úristen. Nem volt hang a felvétel alatt, de anélkül is le tudtam olvasni a szájáról az egyetlen szót, amit ki tudott nyögni.

Úristen.

Mellém ül, kavargatja a kávéját, és mint egy zombi, bámul maga elé.

Tudod, erre nem lehet felkészülni, mondja olyan halkán, mintha nem is hozzám beszélne, mintha magával akarná megbeszélni. Gyerekhez mentünk ki, és halottól jöttünk el.

A híradó képkockáit látom magam előtt. El sem tudom képzelni, mennyire lehetett megrendítő az a látvány, amitől a több mint húsz éve pályán lévő orvos arca ennyire eltorzult. Szó szerint elmenekül a helyszínről.

Benne volt a hírekben, mondom neki, hogy egy olyan tizenhét éves lányanyától vették el a kétéves kisfiát, akit a saját apja ejtett teherbe. A gyermek édesapja és a nagyapja ugyanaz a férfi volt. Ebből a közegből került a nevelőszülőkhöz.

Rám néz, mintha most venné észre, hogy én is ott vagyok.

Olyan közegbe, mondja, ahol a nevelőanyja jelenlétében megfulladt, és aztán két napig hánykolódott a kocsisomagtartójába zárva a holttest, a kisfiú holtteste, akihez aztán kihívtak, engem, hogy vizsgáljam meg.

Lassan, tagoltan ejt ki minden szót. Akkor beszél így, amikor ingerült, vigyáz arra, hogy ne mondjon ki olyasmit, amivel megbánthat, vagy amit utána nem tud kiigazítani. Tényleg ideges, kezd vörösödni a feje, a szája is remeg, lassan folytatja.

Azt tudod, hogy a nőt nem tartóztatták le, mert most várja a harmadik gyermekét? A harmadikat. Érted? A harmadikat. Tudod, CSOK, építkezés, családi autó. A harmadikra.

A kávéskanál kilencven fokban elhajlítva koppan a járólapon. Ez ebben a hónapban az ötödik, már csak egy darab van a készletből.

Rám néz, felhúzza a szemöldökét, és annyit mond elkeseredetten, bassza meg, öregszem.

Bólogatok, nem akarom, hogy idegeskedjen, szeretném, ha nem hozná haza a munkát, és nem az látszana rajta, hogy már nem örül az életnek.

Megyek olvasni, mondja, átül a füles fotelbe, kinyitja a könyvet, két perc múlva már a falat nézi. Jó lenne, ha beszélne, arról, amiről persze jobb lenne hallgatni, és jobb lenne beletörődni a megváltoztathatatlanba, nem hordozni és hagyni, hogy felemésszen, hogy felzabálja azt a néhány évet, ami még van, amit be kell osztanunk, mint a sivatagban a beduinoknak az ivóvizet.

Mögé lépek, megsimogatom a tarkóját, kirázza a hideg, ráteszem a tenyerem, amitől megnyugszik.

A kazán bekapcsol, dübörögve indul el, a szivattyúját ki kellene cserélni, elfáradt. Április van, régen ilyenkor már nem kellett fűteni, de most olyan erősen fúj a szél, hogy nem tud felmelegedni a levegő.

Igazad van, öregszünk, suttogom, és belecsókolok a nyakába.